

EOIN COLFER

På dansk ved Ole Steen Hansen

Til alle de tidsrejsende, der fulgte mig gennem ormehullet.

W.A.R.P. 3 - EVIGHEDSMANDEN

er oversat fra engelsk efter

W.A.R.P. 3 – THE FOREVER MAN

Copyright © 2015 by Eoin Colfer

First published 2015 by Puffin Books, an imprint of
Penguin Random House UK

Dansk udgave: © 2016 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Klitgaard

Grafisk tilrettelægning: Bech Grafisk

Omslag: Peter Nielsen/PNCreate og Imperiet

Bogen er sat med Adobe Garamond Pro og Rebirth

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2016 af Bookwell, Finland

ISBN 978-87-7165-168-3

OPDATERING

Hen mod slutningen af det 20. århundrede regnede kvantefysikeren professor Charles Smart ud, hvordan man kunne konstruere tunneler af eksotisk stof med negativ energitæthed. Sagt på en anden måde, så lykkedes det Smart at åbne ormehuller til fortiden på forskellige *bløde kvantepunkter*. Og ligesom det har været tilfældet med næsten alle andre opfindelser i menneskehedens historie, blev denne snart udnyttet af magtfulde mennesker til deres egne grådige og voldelige formål. I dette tilfælde oprettede FBI vidnebeskyttelsesprogrammet WARP for at kunne skjule vidner i fortiden. Det var en idé, som var så kolossalt kompliceret og dyr, at den var dømt til at mislykkes på helt katastrofal vis. Og WARP mislykkedes da også, da militæret prøvede at overtage programmet, og Charles Smart forsvandt tilbage i fortiden og tog sine hemmeligheder med sig.

Konsekvenserne af WARP-initiativets sammenbrud omfattede, men var ikke begrænset til:

- tab af udstyr til en værdi af adskillige milliarder på forskellige WARP-anlæg op gennem århundrederne
- det forhold, at adskillige vidner og deres kontaktofficerer strandede i diverse historiske perioder
- anbringelsen af Albert Garrick, en psykotisk morder fra Victoriatiden, i det moderne London, hvor han trak et blodigt spor gennem byen
- anbringelsen af oberst Clayton Box i det nittende århundredes London, hvor han var meget tæt på at bruge sine futuristiske våben til at styrte Parlamentet – og ville have gjort det, hvis ikke det havde været for to irriterende unger:
 - Chevron Savano, en shawnee-indiansk ungdomskon-sulent hos FBI, som rejste tilbage i tiden for at rette op på fremtiden, hvilket var endnu mere kompliceret, end det lyder, og
 - Riley, en forældreløs dreng fra Victoriatiden, som formåede at placere sin onde herre, morderen Albert Garrick, i tidstunnelen, inden han var medvirkende til at forpurre oberst Box' plan, ikke så lidt af en præstation for en 14-årig dreng, der ikke havde andet til rådighed end en kvik hjerne og sin ekspertise i teatermagi.

Det er ikke nødvendigt for en ny læser af historien at bekymre sig om detaljerne. Det eneste, du behøver vide, er, at vores to enestående, talentfulde og snarrådige teenagere netop har opdaget, at Rileys halvbror Tom, der længe har været forsvundet, er blevet indsat i Newgate-fængslet, og at de er ilet dertil for at befri ham.

Som du nok kan forstå, kommer det hele til at gå alvorligt skævt, og mange liv vil som følge deraf blive bragt i fare.

Men bare rolig – det bliver også sjov og ballade.

Og lad mig nu ikke lede dig på vildspor. Det kommer først og fremmest til at handle om livsfare.

Så hvo, der er følsomt anlagt, bør øjeblikkeligt lægge denne roman fra sig og finde sig en bog om heste eller sådan noget.

Så er du advaret.

Desuden er ”hvo” bare et gammelt ord for ”den”, så ”den, der er følsomt anlagt” var, hvad jeg ville sige.

Jeg prøvede bare at slå en stemning an.

1. OVERFØRSELS- HASTIGHED

Professor Charles Smart.

Smart af navn, smart af natur?

Manden, der åbnede Einstein-Rosen-broen (det er et ormehul for sådan nogle som dig og mig) og forstod lige så meget af den, som en chimpanse forstår af molekylesammensætningen i den banan, den lige har skrællet. Charles Smart prikkede et *hul* i bananskrællen og smed folk ind i det, i håb om at de ville komme uskadede ud i den anden ende. Og ret skal være ret, det gjorde de fleste faktisk også, men nogle blev fuldstændig forandret. Der skete enkelte positive forandringer – for eksempel da FBI-specialagent Cody ”Billardkugle” Potter fik alt sit hår tilbage, eller da gnomen Jerry Townsend røg ind med en højde på 153 cm og kom ud med en højde på 188 cm – men de fleste af mutationerne må karakteriseres som negative. Mennesker blev splejset med dyr, så der opstod hundemennesker, abemennesker og ved én særligt mindeværdig lejlighed en tyrannosaurusfy. Tidsrejsende fik svulster og læsioner og tredjegradsforbrændinger på alle mulige følsomme steder. Doktor Maria DeTroit, som

sjovt nok stammede fra Detroit, gik ind i tidstunnelen som en attraktiv dame i trediveerne og kom ud som en krumbøjet firsårig mand. Det rystede folk endnu mere end dinosaur-episoden. Og for hver gang, der skete en ny sær hændelse, indså folk, hvor lidt de forstod om det kæmpedyr, de prik-kede til med en spids pind.

Professor Smart udtrykte det selv bedst: *Vil du vide, hvor meget vi ved om tidsrejser? Lad mig sige det på denne måde: Hvis vi forestiller os kvantenetværket som et kæmpemæssigt sammenhængende system – for eksempel noget i stil med Londons undergrundsnet – så er vi bare en flok myrer, som tilfældigvis faldt gennem en rist og ned på et af sporene.*

Ikke ligefrem en tillidserklæring. Og så kom det fra overhunden selv. Manden, der kørte showet.

Pointen er, at der var forhold i forbindelse med ormehullerne, som Smart på ingen mulig måde kunne have kendt til eksistensen af, da han hackede sig ind i et af dem. Der var konsekvenser, som professoren umuligt kunne have forudset, men som stolt skotte burde han i det mindste have husket den lektie, han fik på sin farmands knæ: *Intet er gratis i denne verden, lille Charlie. Intet er bare billigt. Alt kommer til at koste dig dyrt.*

Farmand Smart havde ret. Alt skal før eller siden betales, og Moder Natur er den mest nådesløse kreditor af alle. Som direkte resultat af sin indblanding betalte Smart med sit liv. På grund af tidsforviklingerne betalte Charles Smart faktisk med sit liv *to gange*. Men Moder Natur var stadig ikke tilfreds – der var andre pilfingre i ormehullet, som der måtte kræves betaling i blod af, hvilket Chevron Savano og Riley snart skulle opdage.

Vi slår de første toner af en uhyggelig, skæbnesvanger musik an: *Bom-bom-bom-bommmmmmm*.

NEWGATE-FÆNGSLET, CITY, LONDON, 1899

Newgate-fængslet: den mest berygtede klump snuskede elendighed, der nogen sinde er blevet lagt fundament til i den gamle del af London. Bygget efter ordre fra Harry Plantagenet langt, langt tilbage i det 12. århundredes sidste krampetrækninger og ombygget efter direktiv fra selveste overborgmester Dick Whittington, hvilket sjældent nævnes i historiebøgerne.

Det blev opført i overensstemmelse med principperne fra den franske *Architecture Terrible*-skole med en bevidst tanke om, at bygningen i sig selv skulle tjene som en advarsel til enhver, der så den; om den skæbne, der ventede dem, der valgte en kriminel løbebane. Fængslet rummede ikke en eneste elegant linje og slap ikke den mindste smule naturligt lys ind.

Uden for dette frastødende bygningsværk stod den endnu ikke femtenårige magiker Riley og krympede sig over de forskellige vræl derindefra, og hans ledsager, Chevron Savano, krigerjomfruen fra fremtiden, som var lidt over to år ældre end ham, og begge tænkte noget i retning af:

Dette sted er helvede på jord.

Og:

Vi må befri Tom derfra.

”Guld klarer sagen, Chevie,” sagde Riley med en let

skælven i stemmen, som kun en nær ven ville bemærke. ”Shillings for drab og pundsedler for skyldnere. Har man kontanter bag tremmerne, er man konge.”

”*Right,*” sagde Chevie på amerikansk facon og klemte hans fingre.

For på dette punkt havde unge Riley bestemt ret.

Newgate var i lige så høj grad et finansielt etablissement som Threadneedles Bank of England. Mad, tøj, familieindkvartering. Alt var til salg for kontanter i fængslet, fra fjernelsen af en mands ankellænker til opiumsdråber til at dulme den dødsdømtes nerver på den korte tur til den tre-dobbelte galge.

Og den, der skulle hænges, behøvede ikke være morder. Der var hundredvis af forbrydelser, der kunne tvinge en mand eller en kvinde ud i en *Newgate-jig*. En af disse forbrydelser var, hvis man ikke overholdt sine betalinger.

London var en handelsby, og for mange af de lokale forretningsfolk var det at undlade at betale sin gæld en afskyelig forbrydelse. En mand, der kunne finde på at snyde sine naboer, fortjente intet andet end dødsstraf, mens hans medfanger jublede. Og ifølge alle tilgængelige oplysninger var Tom Riley – bedre kendt som ”Røde” – i gæld til op over begge ører.

Medmindre.

Medmindre den bedragne mand kunne få sin betaling.

I så fald ville det hele blive kys og kram og *Afsted med dig, Røde* og ud til en strålende, lys fremtid.

Men nu ikke så hastig, unge mand. Tag den lige med ro.

At forhandle sig frem til sådan en aftale var vanskeligere

end at slå knude på en ål. Den ene part så for sig det reb, der skulle hænge den anden part, og der skulle en virkelig dreven forhandler til at vride nogle fordele ud af den situation, især når Tom havde bedraget en anset mand – nemlig sir James Maccabee, den dygtigste advokat i London, som havde flere dødsfald på samvittigheden end Den Store Brand i 1666.

Riley kunne selv forsøge at forestå forhandlingerne, men han ville blive ædt levende af Maccabee, så han havde hyret den berømte fængselsforhandler Tartan Nancy Grimes, som kunne have udmanøvreret selveste Napoleon Bonaparte, hvis den lille franskmand havde været uheldig nok til at befinde sig på den anden side af forhandlingsbordet.

Så Tartan Nancy var ankommet, havde testet forskuddet ved at bide i en af guldmønterne og var derpå prompte forsvundet ind i fængslets indre for at se, hvad der var hvad, og hvem der var hvem, og som det vigtigste, hvor meget der var nok.

Og nu ventede Chevie og Riley på, at forhandleren skulle vende tilbage. De stod og trippede utålmodigt i den myldrende skurby, som voksede op i Newgates skygge og blev revet ned af militsen cirka en gang om måneden blot for at skyde op igen som en mælkebøtte mellem brosten. De ventede blandt de nødlidende familier, gæsterne, gadesælgerne og veteranerne. De vendte blikket bort fra den menneskelige tragedie, der trængte sig på fra alle sider, for Riley havde sine egne problemer at slås med, og Chevie havde endnu ikke fået overbevist sig selv om, at noget af alt dette var virkeligt.

Jeg er i koma, gentog hun for sig selv. Jeg er i koma, og det er, hvad jeg får ud af at læse Charles Dickens til langt ud på natten.

Det var en fornuftig teori – faktisk meget mere sandsynlig end den tidslinje, denne virkelighed viste hende: FBI, tidsmaskiner, morderiske tryllekunstnere, oberster med storhedsvanvid og al den slags.

Koma eller ej, så havde Chevie indvilget i at finde en kjole i Orient Theatres garderobe og tage den ud over sin FBI-jumpsuit for at undgå, at Riley hele tiden rødmede. Hun fuldendte udklædningen med en flettet kyse, som skjulte hendes mørke hår og hud for ikke at tiltrække sig mere opmærksomhed.

Jeg må ligne Darth Vaders datter iført den her uhyrlighed, havde hun tænkt på det tidspunkt.

At være den eneste shawnee-indianer i hele England var rigeligt til at få folk til at glo, uden at hun også var klædt på en måde, der var chokerende umoralsk for samtiden.

Eller som Riley havde udtrykt det: ”Vi har allerede rigeligt med blikke hvilende på os, og det hjælper ikke på det, at du spankulerer rundt som en tøjte.”

Chevie var nogenlunde sikker på, at det ikke var en god ting at være en tøjte, så hun strammede kysen under hagen, alt imens hun stod og skulede og spekulerede over, hvorfor det var OK, at Riley var iført sin tryllekunstnerkappe på gaden, selv om det bestemt også måtte tiltrække sig opmærksomhed. Men da hun nu så sig om, måtte hun medgive, at der gik masser af kappeklædte mænd rundt i området. Det lignede næsten en gammeldags tegneseriemesse af en art herude.

Efter nogen tid brasede forhandlerens firskårne skikkelse ud gennem en sideport, og uden at ænse det rakkerpak, der klyngede sig til hendes omfangsrige skørter og tiggede om en klump tobak eller et skvæt gin, gjorde hun tegn til Chevie og Riley om at komme nærmere. De skyndte sig over gaden til Nancy, der var ved at føre en glød fra et kulbækken i nærheden op til hovedet på sin kridtpibe. Skrap som hun var, holdt Tartan Nancy gløden i sin bare hånd og strittede med lillefingeren, som om hun var ved at skænke fløde fra en sølvkande.

Tartan Nancy Grimes var ikke skotte og tilhørte heller ikke nogen klan. Mens de ventede på, at Nancy skulle vende tilbage med nyt, havde Riley fortalt Chevie, at øgenavnet ”Tartan” var cockneyslang, og at forhandleren havde fået navnet på grund af sine luftfyldte tarme.

Nå, havde Chevie sagt og derpå: Nååååh, da det gik op for hende, at tartan med lidt god vilje kunne rime på farting – altså prutte.

Og selv om han ikke blev bedt om at uddybe emnet, sagde han forklarende: *Nancy har gået med de gamle skørter så længe, at de er blevet helt stive. De fungerer som en klokke, gør de. Forstærker lyden, kan man sige, Chevie. Men nævn det aldrig, da Nancy ikke bryder sig om, at det kommer på tale.*

At være indiskret på den måde lå normalt ikke til Riley, men han var oprevet, og ordene væltede ud af ham. Han havde ikke behøvet være urolig, for Chevie havde egentlig ikke tænkt sig at bringe emnet på bane midt under de følsomme forhandlinger. Hun havde to semestres gidselforhandling på FBI-akademiet i Quantico på sit cv.

Tartan Nancy Grimes smed den ulmende glød i rende-
stenen og pulsede heftigt på sin pibe. Hun var en korpulent
kvinde, og hendes ansigt var indrammet af grånende lokker
af rødligt hår, på samme måde som stængler af vandplanter
kan indramme en slidt sten i en flod. På hovedet havde hun
en helt ny hvid kyse, der så malplaceret ud i forhold til både
hende selv og resten af omgivelserne, men at være iført en
nyvasket kyse var lidt af en kæphest for Nancy – hvis en
dame ikke kan have en nyvasket kyse, hvad i himlens navn
kan hun så have?

”Har du set Tom?” spurgte Riley og fortsatte: ”Hvordan
så han ud til at have det? Rask og rørig?”

Nancy pulsede lidt videre, inden hun sagde: ”Jeg har set
ham, unge ven. Han er en smule forslået, men det er ikke
noget, han dør af, medmindre han går hen og bliver smittet
med noget, hvilket let nok kan ske.”

At Tom stadig befandt sig over jorden, var de bedste nyhe-
der, de kunne have håbet på, da det ikke var ualmindeligt, at
nye fisk døde af iltmangel den første dag.

Chevie klemte Rileys skulder. ”Der kan du bare se. Det
hele er OK. Familien genforenes til middag, ikke? Eller er det
det, I kalder tetid?”

Ingen i selskabet smilede, ikke engang hende, der havde
forsøgt at være morsom.

”Og hvordan stiller Maccabee sig?” spurgte Riley. ”Har
tanken om betaling muntret ham op?”

Nancy bankede sin pibe ud og spyttede ned i pibehovedet.
”Ja, nu kommer vi til sagens kerne, unge mand, for det er ikke
Maccabee, der er blevet forurettet. Det er en anden herre, en

mystisk fyr, der lusker rundt i mørket.” Tartan Nancy maste tommelfingeren ned i pibehovedet og tværede spyttet rundt. ”Og gamle Nancy hader lusker. Det er et djævelsk besvær at aflæse en lusker. Maccabee er bare hans sagfører. Og når en mand har en mand som Maccabee til at snakke for sig helt inde bag tremmerne” – her piftede Nancy ud gennem et hul i tandrækken i den ene side – ”ja, så er den mand en mand blandt mænd.”

Chevie var forvirret over denne lange række af mænd. ”Så ham der Maccabee er ikke fyren ... manden?”

”Næh,” sagde Nancy. ”Han er stråmand, ikke andet. Herren bag ham, *Luskeren*, *han* er jeres mand, og jeg har ikke set hans ansigt, kun et par støvler, der stak ud fra skyggen. Sorte ridestøvler, så sorte, at de ikke skinner, hvor de burde. Hvordan kan man fæste lid til sådan et par støvler?”

Tartan Nancy spyttede i pibehovedet endnu en gang, så det blev fyldt til randen. Chevie måtte have krympet sig, for Nancy sagde: ”Undskyld mine manerer, prinsesse, men jeg bryder mig ikke om at skure hovedet midt under en forhandling.”

Chevie nikkede. *At skure hovedet* midt under en forhandling lød ikke som nogen god idé.

Riley havde en million spørgsmål. ”Kan Tom huske mig, Nancy? Sagde han for eksempel, hvad jeg hed? Hvad i himlens navn har han gjort for at ende i sådan en knibe?”

Nancy pegede på ham med pibespidsen. ”Og det er lige præcis grunden til, at jeg og ikke du fører forhandlingerne, ungersvend. Du falder over dine egne ben, Riley. En ting ad gangen, roligt og afmålt, som om hele verden er din tesalon.”

Riley bed utålmodigheden i sig. ”Sandt nok, Nancy. Men forbrydelsen, så. Hvad bliver han beskyldt for?”

”Det er det, der er så sært,” sagde Nancy. ”Undladelse af betaling som sådan er på tale. Men ingen detaljer. Og Maccabee siger ikke meget. Og hvad angår Luskestøvle, så kommer der ikke et ord ud af gabet på ham. Jeg har aldrig haft en opgave som den her. De har din bror i en dejlig privat celle, helt klar til at købslå, og så vrænger de på næsen ad guldets, som var det kloakvand. I den grad forvirrende.”

Chevie, som i det mindste havde teoretisk erfaring i situationer som denne, skar direkte igennem til det væsentlige spørgsmål. ”Der kommer altid et krav. Hvad er det?”

”Indianerpigen slår hovedet på sømmet,” sagde Tartan Nancy. ”De har ganske rigtigt et krav, og det er et underligt et.”

”Hvad som helst,” røg det ud af Riley, som allerede havde glemt Nancys formaning om at holde kortene tæt ind til kroppen. ”Lige hvad de vil.”

”De vil have dig, unge ven,” sagde Nancy, der var uforstående over for tanken om, at denne grønskolling for nogen kunne være mere værd end skinnende sovereigns. ”Du virker som en flink fyr, Riley, men jeg tilbød ham 20 sovereigns. Jeg åbnede med 20.”

Chevies soldaterinstinkt rørte på sig, og noget sagde hende, at der var mere på spil her end en simpel betaling.

”Jeg kan ikke lide det. Hvordan kan denne Lusker overhovedet vide, at du eksisterer, Riley?”

Riley ignorerede hende. ”Hvad vil de have af mig, Nancy?”

”Dig i egen høje person. I cellen. De vil kun tale med dig.”

”Nej,” sagde Chevie. ”Absolut ikke. Hvis Riley går derind, kommer han ikke ud igen.”

”Endnu en gang rammer indianeren plet,” sagde Nancy og målte Chevie fra top til tå. ”Har du nogen sinde overvejet at få en læreplads i kræmmerbranchen, miss? Dit eksotiske udseende kunne være en stor fordel, fordi det forvirrer kunderne. Måske skulle du overveje at få nogle ansigtstato-
veringer?”

”Tak for tilbuddet, Nancy,” sagde Chevie. ”Men lad os koncentrere os om i dag. Hvis vi holder os til at tale om forhandlingsbetingelser, vil det være katastrofalt at sende Riley ind i det fængsel.”

”Det er sandt,” indrømmede Tartan Nancy. ”Men de rokker sig ikke en tomme på det punkt. Det er enten unge Riley ind i æsken eller gå ad helvede til, og så kommer den rødhårede op at dingle.”

Riley rankede sig og rynkede panden med den mest viljefaste mine, han kunne mønstre. ”Jeg er nødt til at gøre det, Chevie. Der er ikke anden udvej.”

Chevie tænkte, at hans beslutsomme udtryk var meget overbevisende, og hun forstod med ét enkelt blik på ham, at han ikke havde tænkt sig at skifte mening.

”OK, makker. Men hvis du går derind, går jeg med dig.”

Nancy vippede pibespidsen fra side til side. ”Kun drengen, sagde Maccabee. Og ham alene.”

Chevie affejede hende. ”Jah, men Maccabee bliver nødt til at lære at leve med skuffelsen. Det her er en forhandling, ikke sandt, Nancy? Giv lidt og tag lidt? Så jeg går derind, og det kan du så tage og tygge lidt på.”

Nancy fnøs anerkendende. ”Stærk stemme. Rank holdning, ikke antydningen af bluff. Hvis du kommer ud af porten i live, min tøs, så kom og snak med mig. Du er den fødte forhandler.”

Den fødte forhandler.

Chevie vidste ikke, om hun skulle føle sig smigret eller fornærmet. Men hun besluttede sig for ikke at bekymre sig om det lige nu. Hun var jo alligevel i koma.

Den fødte forhandler?

Hvilken mørk afkrog i hendes underbevidsthed var *den* kommet fra?

Kære hr. læge, tænkte hun, mens hun fulgte efter Tartan Nancy over mod fængslet. *Lige nu ville være et godt tidspunkt at genoplive mig.*

Tartan Nancy Grimes førte dem hurtigt gennem folkemængden til fængselsporten. Hun havde så høj status ved porten, at vagterne trådte til side for hende uden så meget som et spørgsmål om hendes følge og med kun en meget overfladisk visitering, for det var i alles interesse, fra kokken til fængselsdirektøren, at Nancys forretninger fortsatte uhindret.

De gik gennem en smedjernsport og en pansret dør, som begge gik i med et skæbnesvangert brag bag dem, og Chevie kunne ikke lade være med at spekulere på, om dette var en enkeltbillet for Riley og hende selv, og at den *tredobbelte galge*, hun havde hørt nævnt, ville være fyldt op næste morgen.

Ro på, tænkte hun. *Du har ikke gjort noget galt.*

Det gik op for hende, at hun havde svært ved at holde fast

ved komateorien, efterhånden som Newgate-fængslets sorte stenmure lukkede sig om hende til alle sider.

Riley måtte have bemærket angstveden på hendes pande, for han kantede sig nærmere og hviskede: "Bare rolig, Chevie. De låse er barnemad for mig. Jeg har brækjern i håret."

Barnemadslåse og brækjern?

Måske var hun alligevel stadig i koma.

De strøg af sted for at holde trit med Tartan Nancys fjedrende skridt. Hun kunne have været et damplokomotiv med piben som skorsten.

Nancy talte, mens hun gik, og forhandlerens ord drev bagud over hendes skulder indhyllet i røgskyer.

"Jeg fører ordet, knægt."

"Ja," sagde Riley lydigt. "Ikke et kvæk fra mig."

"Og heller ikke noget flæberi," tilføjede Nancy. "Når det gælder ham Luskestøvle, så er du ikke det mindste interesseret i denne Tom. Du er her kun af pligtfølelse over for familien, forstået?"

"Forstået," sagde Riley. "Ikke det mindste interesseret."

"På den måde holder vi prisen nede."

Sandt at sige var det det med at holde prisen nede, der ikke interesserede Riley det mindste. Han afleverede gladelig den sidste guldsovereign fra Albert Garricks uretmæssigt erhvervede formue for at få Tom løsladt, men han vidste bedre end at give udtryk for denne indstilling over for en forhandler som Tartan Nancy. Chokket kunne nemt få hendes klokke til at ringe, for at sige det på den måde, og det var ikke noget, nogen kunne ønske sig i et lukket rum,

Korridoren førte ud til fængselsgården, hvor fanger

traskede rundt i lænker, hvis de ikke havde penge til at få dem mejslet af. Mange af de indsatte hang i nærheden af porten og kradsede i deres betændte bylder. De havde udstået deres straf, men manglede penge til den betaling for udgang, som systemet forlangte. Hvert år døde mange mænd og kvinder i Newgate, fordi de ikke kunne skrabe den shilling sammen, som det kostede at komme ud. Lydene og lugtene var som en kakofoni, overvældende og uden tvivl meget ubehagelig. Selv ikke den ellers så berømte optimistiske cockneyindstilling til livet kunne overleve i disse omgivelser.

Jeg hører ikke hjemme her, tænkte Chevie og mærkede, hvordan stedets rædsler og historiske grusomhed bragte hende tættere på et panikanfald. Det her er ikke min tid.

Sandt at sige var der ingen på Jorden, der hørte hjemme i Newgate, og Newgate hørte ikke hjemme noget sted på Jorden.

Nådigt nok førte Nancy dem ikke igennem fængselsgården, men drejede med et marchorkesters præcision ind ad en dør, som kun adskilte sig fra muren ved en marginalt mørkere nuance af dysterhed, og forsvandt ind i skyggerne bag den. Riley satte tempoet op, og Chevie havde ikke andet valg end at følge trop, selv om hendes træning fra Quantico summede i baghovedet som en fangen bi ved tanken om at valse ind i det ukendte mørke, især fordi hendes nattesyn var en af de evner, hun tilsyneladende havde mistet i ormehullet.

Chevie havde de seneste dage bemærket, at denne sidste tur gennem tidstunnelen havde påvirket hende på mange måder. Ikke noget alvorligt endnu – ingen dinosaurslimmer – men hun var grundlæggende forandret. Hendes hørelse var

ikke så skarp, som den havde været, og den vinkelformede tatovering på hendes skulder var blevet til et modermærke med lige kanter. Hun følte, at det var blevet lidt vanskeligere at løbe, og hun kunne sværge på, at det ene ben var blevet en centimeter længere end før. Og det sidste punkt på hendes voksende liste over mutationer var, at hun et par gange om dagen, selv om det kun var et sekund eller to, kunne sværge på, at hun havde røntgensyn.

Kære professor Charles Xavier, tænkte hun. Jeg skriver til Dem, fordi jeg tror, jeg har, hvad der skal til for at blive optaget på X-men-akademiet ...

Mere og mere mystisk.

Og så var der hovedpinen.

Men de tanker måtte vente til senere.

Nu gjaldt det overlevelse.

Mørket opslugte dem, og Chevie tvang sig til at fokusere, for hvad enten kometeorien holdt vand eller ej, vidste alle, at hvis man døde i sine drømme, døde man også i sin seng.

Drømmedød er bare en øjenåbner for folk, som alligevel aldrig nogen sinde vågner igen.

Hvilket gav nul mening.

Chevie camouflerede en bitter latter som et host. *Mening?* Hvornår havde noget sidst givet mening?

Det gik op for Chevie, at hun og Riley holdt hinanden i hånden, og ikke på nogen forelskelsesagtig måde, hvilket ville have været sært, men på en anspændt jeg-vil-sikre-mig-at-min-ven-er-ved-min-side-måde.

Staklen ved ikke engang, at han slæber af sted med mig, gik det op for hende. Så ivrig er han efter at se sin halvbror.

Chevie forstod det godt. Hvad ville hun ikke selv gøre for at få en dag mere med sin far? En appelsinvand mere til deling?

To sugerør, én flaske.

Sådan havde det været med dem. Men en enkelt gnist i nærheden af Harleyens utætte benzintank havde gjort en ende på det hele.

En ud af en million, havde betjenten, som var kommet til deres lille hus i Malibu, sagt. *Jeg har aldrig set noget lignende, miss.*

En ud af en million, tænkte Chevie nu. *Det lader til at være den slags odds, jeg hele tiden har imod mig.*

Men tilbage til fængselskorridoren, Tartan Nancy, livsfare og videre i den dur.

Nancy storkede af sted med den almægtiges eller bluffrens selvsikre skridt, og Chevie havde lyst til at råbe efter hende: *Sæt farten ned. Vær ikke så ivrig.*

For de havde ingen mulighed for at vide, hvad der ventede dem i den celle. Hvem denne Lusker end var, så ville han have noget af Riley, noget, som det var værd at sige nej til kolde kontanter for.

Chevie løb mulighederne igennem, mens de gik.

En gammel fjende?

Måske.

En af Box' folk?

Nej. Det var for tidligt til, at de kunne have arrangeret det her. De fyre havde knap været ude af billedet i et døgn.

Et af Garricks ofre?

Nej. Garricks ofre var lige præcis dét: ofre. De ville aldrig

komme til at jage nogen. Garrick var manden, der havde slået Jack the Ripper ihjel, for Guds skyld. Af misundelse!

Så et andet vidne fra WARP-programmet?

Muligvis. Det virkede usandsynligt, at nogen fra fremtiden skulle interessere sig for en drengetryllekunstner i fortiden, men "usandsynligt" var et begreb, hun gradvist var ved at miste tiltroen til.

Chevies frie hånd klappede på tidsnøglen, som hang om hendes hals under tøjet. Der var ikke kommet et pip fra den i flere dage. Den var uden tvivl gået i stykker undervejs gennem Londons gader og en tur i byens herlige kloakker. Men hvis der var en fyr fra *fremtiden* i den celle, kunne det være, at dette var hans trumfkort: at få fat i nøglen og ødelægge den.

Sjovt som ingen fra fremtiden ønsker at komme tilbage dertil. Undtagen mig.

Men gjorde hun virkelig det?

Jeg ved ikke engang, hvilken fremtid jeg ville komme tilbage til.

Sociale medier og realityshows? Verdensomspændende fascistisk diktatur? Eller måske en blanding af begge dele?

Hvad fremtiden end bød på, var Chevie besluttet på at beholde nøglen for det tilfældes skyld, at hun fik brug for at slippe væk.

Hvis der er en portal at gå ind ad. Hvis der er en modtagestation i den anden ende.

Der skulle en meget alvorlig nødsituation til at tvinge hende til at springe ind i ormehullet uden at kende udgangen, men hun måtte indrømme, at alvorlige nødsituationer snarere var reglen end undtagelsen i dette århundrede. Det

lod til, at alle nødsituationer her var alvorlige, og at alle lugte var lige forfærdelige. Selv søde lugte var inficeret af det, de prøvede at dække over.

Apropos forfærdelige lugte var de nu nået til endnu en dør, som om muligt var endnu sortere end den første og lod til at bestå af en hel samling af skygger. Døren blev bevogtet af en af de mest ildelugtende skabninger, Chevie nogen sinde var stødt på. Havde hun haft lukkede øjne, ville hun aldrig ud fra hans odør eller hans åndedræts snøftende lyd have gættet, at han var menneskelig. Fangevogterens uniform lod til at være hugget fra døde soldater under diverse felttog, og kronen på værket var en latterlig napoleonshat, som kunne have været komisk i andre sammenhænge.

”Bredbånd,” sagde Nancy og hilste på ham med et vip med piben.

Chevie blev forundret. Havde Nancy lige omtalt netop denne fangevogter som ”Bredbånd”?

Bredbånd registrerede pibevippet. ”Allerede tilbage, Nancy. Hvordan går forhandlingerne?”

Nancy fløjtede gennem mellemrummet i tænderne. ”Sløv forbindelse i dag, Bredbånd.”

”For mange brugere,” sagde Bredbånd. ”Du ved, de danser propper.”

Chevie blinkede. Lavede de numre med hendes hjerne, eller lavede hendes hjerne numre med hende?

”Er Bredbånd dit navn?” spurgte hun. Nogen måtte lave sjov med hende. ”Hvordan det?”

Nancy svarede, som om fangevogteren var for tungnem til at huske grunden til, at han havde fået sit tilnavn.

”På grund af den fængselsvest han plejede at gå med i frostvejr. Oppe nordfra et sted. Den havde et bredt bånd i stedet for Newgates smalle. Derfor Bredbånd, ikke?”

Chevie udstødte et lettelsens suk. Det var en fuldstændig rimelig forklaring. Ingen var ved at gå fra forstanden.

”Bredbånd,” sagde hun med en lettere hysterisk latter. ”Hvad er din overførselshastighed?”

Det overvejede fangevogteren grundigt. ”Jeg kan tømme en kærre på en times tid afhængigt af mine støvler og handsker og sådan. En pram tager mig en dag, hvis jeg er alene. Mindre med en makker.” Og derpå tilføjede han de vise ord: ”Efter min erfaring bliver en opgave hurtigere udført, hvis man er flere om den.”

Nancy lo kaglende og prikkede Bredbånd på panden. ”Klog. Det er, hvad du er, skat. Det er derfor, de sætter dig til at bevogte de store kanoners celler.”

Normalt ville Riley og Chevie have grinet i kor over den slags, men ikke i dag. Faktisk sagde Riley ikke et ord.

Han har ikke åbnet munden, gik det op for Chevie. Ikke siden den yderste korridor.

Hun kiggede ned på sin ven. Hans blege ansigt næsten lyste i halvmørket, og de sidste dages tummel og ballade havde fået hans hår til at stritte til alle sider.

Ret *manga-agtigt*, tænkte Chevie. *Han er forud for sin tid.*

Men på trods af al den livserfaring, han havde samlet sig i løbet af 14 år, lignede Riley i høj grad en lille dreng, der klemte hendes hånd og stirrede på celledøren.

Hvad farer der gennem hans hoved nu, hvor han omsider skal genforenes med sin eneste levende slægtning?

Sandt at sige var det indvendige af Rileys hoved ét stort sammensurium af billeder og følelser, der stredes med hinanden i et forsøg på at få overtaget. Det var mere, end hans unge hjerne kunne kapere. I det mindste kendte Chevie til fremtiden. I det mindste havde hun en vis forståelse af fortiden. Riley havde været en blåøjet ignorant i det 21. århundrede og følte sig nu som en fremmed i sin egen tid.

Røde Tom skal være mit anker, var den tanke, som til sidst brød gennem malstrømmen i hans hoved. Det var en god, stærk tanke, og han begyndte lydløst at mumle den for sig selv.

Det fik Tartan Nancy til at løfte et øjenbryn, men hun kommenterede det ikke, da hun var vant til usædvanlig opførsel under forhandlingerne. En barket søulk var begyndt at besvare spørgsmålene med lillepigestemme, hvilket havde været særdeles forstyrrende. Men det var en god fidus, for fængselsbetjentene kunne ikke få ham hurtigt nok ud ad døren.

”Skal vi?” sagde hun.

Riley klemte Chevies hånd igen, og hans fingre føltes om en håndfuld sardiner, så fugtige var de, men hun holdt ikke desto mindre fast. Hendes hånd havde prøvet det, der var værre end en smule sved.

”Lad os det,” sagde hun. ”Jeg vil godt se, hvad der er så specielt ved ham Tom.”

Bredbånd tog en nøgle frem, som hang på en snor under skjorten, og Chevie skulle til at gøre det samme med sin og råbe *Jinx!* men lod klogeligt være, da det var hendes erfaring, at den pludselige åbenbaring af cylindriske genstande i en

forsamling af bevæbnede mænd tit resulterede i, at ejeren blev skudt.

Bredbånd stak nøglen i et hul, der var stort nok til, at en mus kunne kravle igennem det, og vred den to gange rundt mod uret.

”Det sædvanlige?” sagde han til Nancy.

Nancy talte normalt ikke højt om penge med vagter, som teknisk set ikke burde udøve afpresning ud over det, der stod på fængselsdirektørens prisliste. I stedet vippede hun blot to gange med piben.

Bredbånd rystede på hovedet. ”Næh, to er ikke nok for ham her, Nancy. Den gut inde i skyggen får mig til at ryste i bukserne. Hvis du vil forhandle i dag, kommer det til at koste dig fire sovereigns.”

Med flad hånd spærrede fangevogteren indgangen til Tom Rileys celle, indtil Tartan Nancy med fire vip med piben havde accepteret prisen for adgangsbilletten.